

A tékozló apa

Nem elírás a cím. Nem az én találmányom, már találkoztam a mai példabeszéd ilyen beállítású magyarázatával. Folytatnám az elmúlt vasárnapi gondolatsort az elvárásról, számonkérésről. A jól működő családban – sarkítva – az anyák szerepköre a mindent megbocsátás, az apáké inkább a számonkérés. Akinek már felnőttek a gyerekei, az bizony találkozik azzal, hogy nem alakult úgy minden, ahogyan azt elképzelte. Kikerülhetetlenül szóba kerül, hogy mennyiben voltak ezek az elképzelések, álmok megalapozottak, kinek mi a szerepe az esetleges kudarcban. Szembesülhetünk azzal is, hogy létezik az „elnevelés” fogalma és megvalósulása. Arról se feledkezzünk el, hogy mi is vagyunk valakiknek a gyerekei. Mi hogyan állunk szüleink álmainak beteljesítésével?

De térjünk vissza a jézusi példázathoz! Jézus nem csak úgy, szórakozásból, pszichés defektusból következően foglalkozott a tanítással, nála 10-15 évvel fiatalabb srácokkal (meg lányokkal, fiatalasszonyokkal is), hanem alaposan átgondolt (jelképes pusztai 40 nap), Istentől kapott küldetés alapján. Tudatos pedagógia (hol volt akkor még ez a tudománnyá vált fogalom) alapján szűkítette a tanítványi köröket. Bizony nála is voltak, akik „könnyűnek találtattak”. Nem naiv, kispályás játékos volt, hanem a hivatalos körön kívüli, teljesen szokatlan meglátásokat hirdető, az addigi vallási rendszert alapjaiban megkérdőjelező személyiség.

Azért futom ezeket a gondolatköröket, mert oda szeretnék eljutni, hogy a Jézus-féle szeretetkép azért nem a tutujgatást jelenti, hanem a komoly, értékes, másokat szerető emberi életet. Mi szülők időről-időre összekülönbözünk a gyereknevelés mikéntjén. Mi mindenre jön rá az ember utólag... Aztán ha félresiklott az élet, akkor sajnos meg lehet élni a tékozló apa modellt. Egyrészt, hogy hány emberi életet tékozolt el a rossz nevelésével, másrészt, hogy amiként a dolgok állnak, annak ellenére is szeretlek, újra bizalmat adok. Ne kerüljön sor a kérdésre, hogy hányszor... Bármennyire felemelő hasonlat is a jézusi példabeszéd, azért mégis egy hatalmas kudarcot követő, reményteljes újraépítésnek kell következnie.

Minden emberi közösség találkozik ezekkel a gondokkal. Alapjaiban nem természetjáró szakköröket szervezettek sem a cserkészek, sem a regnumosok, sem a kiránduló énekkarosok, sem a ministránsook, sem Gyurka bácsi. Nagyon komoly nevelőmunka folyt. Önismeret, önnevelés, önképzés, szellemi munka. Tudták ezt nagyon jól a „megfigyelők” is. A közösségépítésben – tetszik, nem tetszik – bizony eredményességi elvárások vannak. Eredménytelenség esetén pedig kritika.

Talán nem ide kellett volna kifuttatnom ezt a gondolatsort, hanem a feltétel nélkül szerető, Tékozló Atya képére. De köszönöm, ha velem tartottatok ebben a négy nagyböjti vasárnapi gondolkodásban, imádkozásban a minket mindenféle feltétel nélkül szerető áldó Atya felé.

Cserta Gábor, Székesfehérvár